

**ПЪЛЕН СТЕНОГРАФСКИ ПРОТОКОЛ № 26
ОТ ДИСТАНЦИОННОТО ЗАСЕДАНИЕ ЧРЕЗ
ВИДЕОКОНФЕРЕНТНА ВРЪЗКА
НА ПЛЕНУМА НА ВИСШИЯ СЪДЕБЕН СЪВЕТ,
ПРОВЕДЕНО НА 3 ОКТОМВРИ 2023 Г.**

ПРЕДСЕДАТЕЛСТВАЩ: доц. д-р Атанас Славов – министър на правосъдието

ОТСЪСТВАТ: Йордан Стоев, Галина Захарова, Георги Чолаков, Олга Керелска, Светлана Бошнакова, Стефан Гроздев

На заседанието присъства Тихомир Димитров – главен секретар на Висшия съдебен съвет

Откриване на заседанието – 09.02 ч.

(Влизат журналисти, правят протоколни снимки, след което напускат залата)

АТАНАС СЛАВОВ: Уважаеми колеги, членове на Висшия съдебен съвет, днес предстои да разгледаме с точка единствена становището на Висшия съдебен съвет по Закона за изменение и допълнение на Конституцията на Република България внесен в Парламента. Докладва Комисията по правни въпроси. Очертава се

това да е едно от последните заседания, което ще председателствам на Висшия съдебен съвет по всяка вероятност предвид конституционните промени. Няма да правя изказвания, може да се включа в дебата, след като той стартира. Кой от колегите ще представи изработеното становище?

Госпожо Пашкунова, заповядайте!

ЦВЕТИНКА ПАШКУНОВА: Благодаря Ви!

Колеги, във Висшия съдебен съвет беше внесен проект на Закона за изменение и допълнение на Конституцията от председателя на Комисията по конституционни въпроси, който с решение на Комисията по правни въпроси беше изпратен до всички постоянни комисии към Пленума и на двете колегии – Прокурорска и Съдийска. Комисията по правни въпроси обобщи и допълни представените становища от постоянните комисии, и внася за обсъждане общ проект по Закона за изменение и допълнение на Конституцията. Искам да направя изричната уговорка, че този проект е относим само и единствено към параграфите, които касаят съдебната власт и съответно следва хронологично номерацията на разпоредбите така, както са предложени в Законопроекта.

Накратко ще маркирам основните положения от изготвеното и приетото заседание на Правната комисия становище. Параграф 8 от Закона за изменение и допълнение на Конституцията предвижда изменение в чл. 126, ал. 1 от Основния закон, сочещо на съответствие на структурите на прокуратурата на съдилищата, които разглеждат наказателни дела. В този аспект ние обръщаме внимание на Решение на Конституционния съд № 2/2017 г., според чийто диспозитив изискването на чл. 126, ал. 1 от Конституцията структурата на прокуратурата да е в съответствие с тази на съдилищата. Означава задължително създаване на прокуратури,

съответстващи по вид и степен на изброените в чл. 119, ал. 1 от Конституцията съдилища. При преглед на цитираната разпоредба установяваме, че Върховния касационен съд и Върховния административен съд са част от тях, поради което и логическо следствие от това е заключението, че направеното предложение за премахване на Върховна касационна и на Върховна административна прокуратура е в разрез с предвиденото в чл. 149, ал. 1 от Конституцията, а именно, че тълкуванията извършени от Конституционния съд на Основния закон са задължителни.

Колеги, изразяваме резерви и по отношение на предвиденото в § 8 съкращаване на правомощията на главния прокурор, и приравняване на фигурата му с тази на всеки друг административен ръководител в орган на съдебната власт, чл. 126, ал. 2 от Закона за изменение и допълнение на Конституцията. Независимо от обстоятелството, че ние подхождаме с разбиране към стремежа на Законодателя да редуцира правомощията на главния прокурор, считаме че при настоящата уредба на прокуратурата като самостоятелен, и конституционен орган натоварен със задачата да следи за спазване на законността, тези правомощия, които са предписани към настоящия момент в чл. 126, ал. 2 са необходими. Надзорът за законност и медотическо ръководство, който главния прокурор осъществява, върху дейността на всички прокурори имат предназначението да осигуряват точното, и еднакво прилагане на законите от прокурорите при извършваните от тях проверки, и процесуално следствени действия в досъдебната фаза на наказателното производство. Във връзка с постигането на общата конституционна закрепена цел на дейността на съдебната власт, а именно защита на правата и законните интереси на гражданите, юридическите лица, и държавата. В този смисъл е и

Решение № 11/23.07.2020 г. по Конституционно дело № 15/2019 г. Колеги, цитираното решение очертава обхвата на надзора за законност и методическо ръководство, който главния прокурор може да осъществява по отношение на прокурорите, и по наше мнение обосновават изводите, че същите са необходими, за да може да бъде точно и еднакво прилаган материалния и процесуалния закон. Както знаете надзорът за законност включва различни методи за установяване на законно нарушение по конкретни прокурорски актове, и конкретни прокурорски действия, което може да се осъществява, чрез изискване на информация, чрез лична проверка или възлагане на проверка по чл. 138 от Закона за съдебната власт, както и различни средства за отстраняване на тези закононарушения в рамките на приложното поле на чл. 46 от Наказателно процесуалния кодекс.

Що се отнася до методическото ръководство то е с по-нисък интензитет, властови интензитет, и съответно съобразно конституционното решение се свежда до даване на общи задължителни указания по правилата, способите и действията на прокурорите, с цел гарантиране на качествено и ефективно изпълнение на основната задача на прокуратурата, а именно спазване на законността.

Колеги, допълнително в изложението по § 10 ние сме изложили съображения за статута, мандата и правомощията на главния прокурор, включително за механизма за разследване на извършените от него престъпления, което е и предмет на Конституционно дело № 10/2023 г. Толкова по § 8.

Параграф 9 от Закона за изменение и допълнение на Конституцията на Република България. Там също изразяваме несъгласие с отмяната на текста на чл. 127, т. 5, който възлага на

прокуратурата правомощието да предприема действия за отмяна на незаконосъобразни актове, и изменянето му с предложената редакция, която овластява прокуратурата да участва в граждански и административни дела, само когато се защитават правата и законните интереси на малолетни и непълнолетни лица, и лица, които се нуждаят от закрила. Съгласно разпоредбата на чл. 127 от Конституцията основна функция на прокуратурата е да следи за спазване на законността, а като част от съдебната власт тя е призвана и да защитава правата и интересите на гражданите, юридическите лица и държавата по чл. 117, ал. 1 от основния закон. Това предпоставя изводи, че при осъществяване на дейността си прокуратурата работи в обществен интерес, и нейно задължение като орган на съдебната власт е да предотвратява, констатира и реагира на всяко закононарушение в съответствие с предвидения за това процесуален ред. В защита на този обществен интерес по реда на Гражданско процесуалния кодекс прокурора може да установи основания за предяване на искиове и предприемане на действия по семейния кодекс, Закона за защита на семейството, Закона за здравето, Закона за защита на детето, Закона за домашното насилие, Закона за гражданската регистрация, Търговския закон и други. Изрична разпоредба в тази посока се съдържа и в чл. 16 от Административно процесуалния кодекс, който изрично предвижда, че прокурорът следи за спазване на законността в административния процес като предприема действия за отмяна на незаконосъобразни, административни актове, споразумения, административни договори и съдебни актове.

Колеги, най-подробни са изложените съображения по § 10 от Закона за изменение и допълнение на Конституцията, тъй като разпоредбите в този параграф водят до разделяне на Висшия

съдебен съвет на два отделни органа, поради което и сме обърнали особено внимание на тези текстове. Те касаят числения състав на двата нови органа, компетентността, правомощията и начина, по който същите се реализират. Ще започна с това, че в проекта липсват мотиви, които обосновават разделянето на Висшия съдебен съвет, и обособяването на два управляващи органа - Висш съдебен съвет и Прокурорски съвет, като същите съдържателно се изчерпват с бланкетно отразената цел, сочеща на гарантиране на независимо и справедливо правосъдие, която трудно е постижима чрез формалното разделяне на Висшия съдебен съвет на два органа. Тук искам да кажа, че и към настоящия момент Висшия съдебен съвет има правомощия по отношение на финансиране, бюджетиране, кадрова дейност като ги осъществява чрез Пленум, Съдийската и Прокурорската колегия в рамките на съответната професионална насоченост, и съобразно компетентността. След промените на Конституцията от 2015 г., които на практика очертават функционално разделение в работата на Висшия съдебен съвет кадровата дейност на съдиите от Съдийската колегия, и кадровата политика за прокурорите и следователите от Прокурорската колегия. Ще направя акцент и на препоръките на Венецианската комисия от 2017г, сочещи че членовете на Съвета избрани пряко от съдиите следва да имат водеща роля в дейността на Висшия съдебен съвет. Те определят членовете на Венецианската комисия, варианта на пълно разделение на Съвета за радикален, поради което и като алтернатива се посочва, че препоръките биха могли да бъдат изпълнени чрез ограничаване правомощията на Пленума, каквото становище застъпваме и ние и ще изложа конкретни аргументи, след малко в тази посока, затова какви неблагоприятни правни последици, и фактически затруднения биха възникнали при

разделянето на Висшия съдебен съвет на два самостоятелни, и независими органа.

Преди обаче да се спра на конкретиката на съображенията в тази част не можем да пренебрегнем, и съществуващите съмнения за конституционност на реализирането на визираните изменения от обикновено, а не от Велико народно събрание, и който искам да споделя с Вас, и да подложим на обсъждане. Тези опасения са предпоставени от даденото от Конституционния съд задължително тълкуване на чл. 158, т. 3 от Конституцията на Република България с Решение № 3/2003 г. по дело № 22/2002 г. и Решение № 8/2005 г. по Конституционно дело № 7/2005 г. Колеги, с цитираното Решение № 3/2003 г. се сочи, че формата на държавно управление включва система от държавни органи, начина на тяхното образуване и взаимоотношенията между тях. В същото решение изрично се аргументира, че е недопустимо обикновеното народно събрание да прави предложения за промени в статута, във функциите и организацията на основните конституционно установени органи, и конституционно установени длъжности, както и по отношение на съществуващия баланс в тяхното взаимодействие. Ще си позволя да цитирам само два абзаца от това решение, а именно неразривно свързано с формата на държавно управление, която би се променила, и ако се промени структурата, формирането и функциите на звената на съдебната система, и статута на нейните органи, включително висшите конституционно установени длъжности. Премахването, сливането, преминаването на някои от основните конституционни органи, към друг или заменяне с друг, както и създаването на нови основни конституционни органи е също както промяна във формата на държавно управление, така и при

промени в структурирането, начина на образуването, статута и мандата на основните органи. Тук искам да подчертая, че Конституционния съд като промяна в мандата счита, че са относими отмяната, изменението на броя на мандатите, включително тяхното времетраене, и както и установения баланс между органите. Колеги, очевидно е, че предложенията на законодателите за разделяне на Висшия съдебен съвет на два органа, намаляването на мандата му, както и на тези на председателите на върховните съдилища и главния прокурор не съответстват на задължителното тълкуване на Конституционния съд. Същото се отнася и за мандата на Инспектората към Висшия съдебен съвет. Тук искам да кажа, че независимо от тези ни съображения ние сме изразили отрицателно становище, и по отношение повторността на мандатите на „тримата големи“, което е отразено в нашето изложение. Накърнен е и балансът между властите с лишаването на президента на Републиката от правомощието да назначава и освобождава председателите на Върховния касационен съд, Върховния административен съд и главния прокурор по предложение на Пленума на Висшия съдебен съвет. Колеги, такова нарушаване на баланса е предпоставено и от възлагането на министъра на Правосъдието на управлението на съдебните сгради, както и от начина, по който се формира състава на Прокурорския съвет, както знаем, че там преобладаващата част от членовете на Прокурорския съвет се избира от Народното събрание, т.е. съставлява Парламентарна квота. И сега ще маркирам няколко основни положения като конкретика по съдържателната част на промените свързани с разделяне на съвета със състава, и правомощията на двата нови органа. Съществуват сериозни неясноти свързани с правните последици, и налични притеснения породени от възможни

фактически затруднения при разделянето на съвета на два органа. Как ще се постигне, координация, баланс и взаимодействие между тях? Кой орган ще вземе решенията, които са общи за системата, финансови, информационни и други свързани с обучението, и професионалната квалификацията на магистратите. Включително относно изпълнение на функциите от служителите им, които неминуемо ще се увеличат, с оглед разделянето на органа на два нови кадрови органа. В тази връзка ние сме изложили съображения, касаещи приемането на бюджета на системата на съдилищата, на системата на прокуратурите по предложение на министъра на Правосъдието. В контекста на решения на Конституционния съд, в който е застъпено становището, че гаранция за прокламираната в основния закон независимост на съдебната власт е именно условието за самостоятелността на нейния бюджет, който към момента е единен. Колеги, с оглед на това и при така разпитаните текстове остава неуреден въпросът, кой ще бъде органа, който ще приема проектите на бюджети на самия Висш съдебен съвет, Прокурорски съвет, Инспектората на Висшия съдебен съвет и Националния институт на правосъдието. За последните два към настоящия момент бюджетите са част от бюджета на съдебната власт. Евентуален бъдещ проблем, във връзка с разделянето на Висшия съдебен съвет на два органа сезираме и в липсата на предвиден орган, който ще продължи да полага усилия по отношение на въвеждането на електронното правосъдие, тъй като към момента тази дейност се осъществява от Пленума на Висшия съдебен съвет. Знаете, че реформата на съдебната система е безусловно свързана с въвеждането на електронно правосъдие, което е комплекс от финансови, организационни, технологични, образователни, и нормативни мерки целящи ефективното

използване на информационните, и комуникационните технологии в съдебната система като основна роля за въвеждането и поддържането му сега е отредена на Пленума на Висшия съдебен съвет. Поставили сме акцент на обстоятелството, че електронното правосъдие не е еднократен акт, а процес и в тази връзка разделянето на сегашния кадрови орган би изложило на риск постигнатите до момента резултати, тъй като ще доведе до липса на орган, който да обезпечават оперативна съвместимост за свързване на ползваните различни системи в органите на съдебната власт помежду им, който да осигурява обмен на информационните системи и експлоатация от органите на съдебната власт, и да одобрява, и съгласува използваните информационни системи. Колеги, знаете, че наскоро с последните законодателни промени беше прието и създаването на Единна информационна система за случайно разпределение на дела, и преписки, където очевидно възниква въпросът, кой ще поддържа, администрира и обезпечават.

Искам да кажа, че най-сериозен проблем съзираме от разписаните правомощия и съответно предписания за числеността, и структурата на двата нови органа по отношение състава на Прокурорския съвет, както и неговите правомощия. В тази връзка колеги следва да се обърне специално внимание, че промяната предвидена в Закона за изменение и допълнение на Конституцията, относно състава и числеността на кадровия орган на прокуратурата чл. 130в, ал. 2 с превес на членовете избрани от Народното събрание поставя в зависимост част от съдебната власт, и невъзможността ѝ да изпълнява правомощията си в пълен обем. Съпоставката между разпоредбите на § 10, чл. 130, ал. 1 и чл. 130в, ал. 2 сочи на различен начин на сформирането, на сформирането

на състава на членовете на кадровия орган на съда, и на този на прокуратурата. При съдиите са установени пропорции в полза на професионалната квота, което ние убедено подкрепяме, докато за прокурорите броя на избраните от действащите прокурори е изключително редуциран до двама техни представители. Стремехът за ограничаване правомощията на главния прокурор разписан в мотивите на Законопроекта, чрез намаляване на професионалната квота по наше мнение ще блокира работата, която следва да изпълнява кадровия орган, тъй като действащите прокурори ще са само трима с главния прокурор, а следователя един. Кадруването в съдебната власт в голяма степен изисква специфични за дейността на съответната магистратура познания, именно заради това сега действащия модел на управление на съдебната система, според нас е работещ.

Колеги, изразили сме притеснения и по отношение предложението в § 10, касаещо изменение, относно избора на членовете на Висшия съдебен съвет и прокурорски съвет от Народното събрание в частта, в която изрично е посочено, че тези лица не могат да заемат длъжността съдия, прокурор или следовател към момента на избора за Висшия съдебен съвет, и прокурори и следователи за Прокурорския съвет. Считаю, че това може да доведе до ситуация, при която решенията свързани с кадровата политика, назначаване, атестиране, кариерно развитие на съдиите може да бъде осъществявано от орган значителна част, от чийто състав е представено от лица изцяло външни за съдебната система, които не познават нейното функциониране в детайли и дълбочина, както и които не познават естеството на съдийската и прокурорската работа.

Колеги, при прегледа на правомощията на предведения нов Прокурорски съвет особено впечатление прави разписаното в чл. 130в, ал. 5, т. 4, което по същество представлява изземване на функциите на главния прокурор и възлагането ѝ на един административен по своята същност орган, което е недопустимо. Даването на общи методически ръководства за дейността на прокуратурите изисква познаване на спецификите на прокурорската работа, каквато не би могъл да притежава колективен орган, състоящ се от 10 души, от които само двама прокурори и един следовател са избрани от професионалната квота. Подобен подход по наше мнение би могло да се разглежда и като намеса в дейността на органите на съдебната власт.

За пълнота на изложението по § 10 следва да се обсъди и наличен пропуск по отношение на статута за несменяемост на магистратите. С § 10 колеги, се изменят членове 129 до 130в, като съгласно предложения текст в чл. 129, ал. 4 придобитата несменяемост се възстановява при следващо заемане на длъжността - съдия, в случаите на освобождаване по ал. 3, точки 2 и 4. В изготвения проект на Закона за изменение и допълнение на Конституцията не е предвидено обаче аналогичен текст за прокурорите и за следователите.

Колеги, по § 11 от Закона за изменение и допълнение на Конституцията на Република България считам, че в чл. 131, т. 2 и т. 3 съществува неяснота в очертаните правомощия на министъра на Правосъдието по отношение на представената възможност за предложения за назначаване, повишаване, преместване и освобождаване от длъжност на прокурори и следователи, и за освобождаване на съдии. Освен установения по необясними причини диференциран подход към различните категории

магистрати недоумение буди възможното предложение за назначаване, повишаване и преместване на прокурори и следователи, по какъв начин се съотнася с конкурсите за първоначално назначаване, повишаване и преместване и конфронтира ли се с конкурсното начало в съдебната система за посочените магистрати. От така предложения текст не се разбира и дали се касае за освобождаване от длъжност, без оглед на основанието за това или се има предвид конкретно налагането на дисциплинарно наказание „дисциплинарно освобождаване“ от длъжност. Такова уточнение е важно, поради наличието на различни основания за освобождаване от длъжност част, от които са посочени в чл. 129, ал. 3 от Законопроекта. Нашето становище, че правомощието на министъра на правосъдието да прави предложения за образуване на дисциплинарно производство за налагане на „дисциплинарно наказание“ от посочените в чл. 308, ал.1 от Закона за съдебната власт не следва да бъде ограничавано и премахвано, тъй като то произтича от принципа на разделение на властите, които включват необходимостта от това те да си взаимодействат и да функционират съгласувано. Трите власти са обвързани с отношения на взаимен контрол и възспиране, които са заложи в Конституцията. Разделението не трябва да води до изолация, а до сътрудничество и взаимодействие между тях, в какъвто смисъл са Решение № 1/1999 г., № 8/2006 г. и № 1/2022 г. на Конституционния съд. Колеги, в този параграф сме инкорпорирали и представеното становище от Комисия „Управление на собствеността“, което съдържа аргументи по целесъобразност, които се надяваме да бъдат съобразени от конституционния законодател. В предлаганите промени се връща конституционната уредба, която с последните изменения в Конституцията 2015 г. е

отчетена, като неефективна и създаваща предпоставки за накърняване независимостта на съдебната власт от изпълнителната, и не на последно място фактически трудности свързани с бъдещи законодателни промени, а именно управлението на недвижимите имоти на съдебната власт да бъде възложено на министъра на правосъдието. Колеги, само искам да обърна внимание, че за времето от 2006 г. до 2015 г., когато управлението на недвижимите имоти е в правомощието на министъра на правосъдието комисията констатира изключителни затруднения при осигуряване на нормални условия на труд на магистратите, извършване на необходимите ремонти, обезпечаване на сгради, чрез излишно опосредяване на управлението на имоти от изпълнителната власт и въвеждане на допълни бюрократични изисквания. Преминаването на имотите, въпреки че се осъществява по силата на закона води до извършване на множество процедури по снабдяване с актуални актове за собственост. Подновяване на договори, деклариране на имоти и др., които са тежки и продължителни във времево отношение.

И накрая колеги, няколко съображения по Параграф 12 от закона за изменение и допълнение на Конституцията, а именно промяна на чл. 132а от Закона за изменение и допълнение на основния закон. Считам, че е необходимо да очертаем критични бележки по предложенията, съдържащи се в ал. 2, ал. 3, изр. 2 и ал. 6 , точки 3 и 4 . По наше мнение безпокойство буди изменението на чл. 132а, ал. 3, изр. 2, според което след приключване на мандата на главният инспектор и инспекторите не могат да заемат длъжности в органите на съдебната власт, могат да придобиват право на пенсия, и да се пенсионират по ред определен със закон. В случай, че към момента на избора членовете на Инспектората са

заемали длъжността „съдия“, „прокурор“ или „следовател“ с тази норма се създава забрана за тези лица временно изпълнявали мандатна длъжност – инспектори да се върнат да работят в органите на съдебната власт. С това се нарушава установеното в Конституцията равенство и възможностите на всеки гражданин за труд, свободен избор на място и професия. Не следва да се игнорира и обстоятелството, че невъзможността за връщане на съдебната система на инспекторите, би демотивирало голяма част от магистратите да бъдат избирани за инспектори или би довело до избор предимно на магистрати в предпензионна възраст, което би създавало недопустими ограничения, и поставило под съмнение изискуемата се енергичност при изпълнение на техните функции.

Проблем сезираме и по отношение на възложеното ново правомощие на Инспектората да извършва проверки по сигнали за нарушаване на закона и съдопроизводствените правила, като при констатиране на такива нарушения да прави предложения за налагане на дисциплинарни наказания, както и за отстраняването им от длъжност в случаите на възбудено, срещу тях наказателно преследване. Подобна формулировка води до заключение, че на Инспектора на Висшия съдебен съвет, Законодателят се опитва да придаде статут на извънредна съдебна инстанция проверяваща по същество постановени съдебни и прокурорски актове, което несъмнено се отразява на конституционособразността на предложението. То представлява и недопустима намеса в дейността по правораздаването на магистратите, тъй като във връзка с извършваните процесуални действия и постановяваните от тях актове същите се ползват с функционален имунитет, който се основава на принципа на независимост на съдебната власт.

Отделно от това предвиденото правомощие влиза в колизия и с прогласеното в чл. 132а, ал. 6, т. 1 от Закона за изменение и допълнение на Конституцията, според което Инспектората на съдебната власт проверява дейността на органите без да засяга тяхната независимост.

Колеги, в заключение и със съзнанието, че направените предложения за конституционни промени обективират политическа воля и са резултат на политическо решение ние считаме, че е необходимо Законодателят задълбочено да преосмисли същите, след провеждане на една широка обществена дискусия с участие на представители на магистратурата и при съобразяване на изразените от тях експертни мнения и становища да предприеме действие по тяхното гласуване, и приемане на внесенния проект за изменение и допълнение на основния закон. Благодаря Ви!

АТАНАС СЛАВОВ: Благодаря Ви, госпожо Пашкунова за представеното становище!

Уважаеми колеги, ще вземете ли отношение, коментари по така направеното предложение?

Госпожо Дишева, заповядайте!

АТАНАСКА ДИШЕВА: Благодаря!

Аз ще изразя несъгласие, по някой части от становището на Пленума на Висшия съдебен съвет, което беше токущо докладвано. Направих го и вчера на заседанието на Комисията по правни въпроси към Висшия съдебен съвет. Ще се опитам да бъда кратка, макар че темата не го предполага и с ясното съзнание, че не тук се провежда дебатът по същество. Заради това ще премина накратко по текстовете на параграфите така, както са предложени и ще обърна внимание пак накратко казвам само на тези части, по

които изразявам несъгласие със становището на Пленума на Висшия съдебен съвет.

На първо място по предложените изменения в § 8 от Закона за изменение и допълнение на Конституцията. Становището ни по отношение на предложеното изменение на чл. 126, ал. 1 от Конституцията съответства на това, което е изразено в становището на Пленума. Считаю, че съществуването на Върховната административна прокуратура, доколкото на практика то касае нейното съществуване следва да бъде запазено, поради необходимостта от участие на прокуратурата по административни дела въпрос, който беше аргументиран и аз ще се спра съвсем накратко, след това. Така, че сега съществуващия текст на Конституцията по мое виждане дава възможност за създаване и съществуване на органи на прокуратурата, които съответстват на структурата на съдилищата.

Различно е становището ми по § 2, т.е. по ал. 2 на чл. 126, също предложеното изменение по § 8. Моето виждане не съответства на това на Пленума, относно необходимостта от запазване на правомощията на главния прокурор. Първо методическото ръководство, което главния прокурор в момента осъществява не е, нито необходимо, нито задължително за правното функциониране на органите на прокуратурата и за осъществяването на техните правомощия. Даването на тези методически указания по мое виждане представлява една концентрация на еднолична власт в главния прокурор, която не е необходима и не се налага от принципите на функциониране, както на прокуратурата така и на останалите органи на съдебна власт. Какво по конкретно имам предвид. По начало считам, че възможността за даване на методически указания предвид начина,

по който е организирана прокуратурата може и следва да бъде запазен. Той обаче не следва да бъде предоставен в едноличната власт на главния прокурор. Не споделям и предложеното виждане обаче в друг текст от Конституцията методическите указания да бъдат издавани от Прокурорската колегия. Защо считам това за несъответно и неправилно да се даде това правомощие на Прокурорската колегия, заради липсата на професионален опит, който не може да бъде гарантиран с начина, по който е предвидено конституирането на този орган. Прокурорската колегия, ако съм казала това е, поради грешка на езика, имам предвид Прокурорския съвет, чието създаване е предвидено със следващи текстове от Конституцията. По подобие на начина, по който се издават тълкувателни решения или тълкувателни постановления от върховните съдилища, включително и съвместни такива между Върховния касационен и Върховния административен съд считам за редно да се предвиди възможността за издаване на методически указания от колективен орган, който може да бъде съставен от всички прокурори във Върховната касационна прокуратура или, ако се запази съществуването на Върховната административна прокуратура с участието на прокурорите в тази прокуратура. Изрично вероятно е да Ви убеждавам, какво е значението на взимането на едно решение и обсъждането на един въпрос, който в конкретния случай касае само правната страна на съответните въпроси, за които се дават методически указания вместо от едно лице, от един колективен орган, какъвто би представлявал орган съставен от всички прокурори във Върховната касационна прокуратура или с участието на прокурорите от Върховната административна прокуратура.

Също считам, че главния прокурор не следва да разполага с правомощието „надзор за законност“. Отделно от това стои въпроса, относно тълкуването на съдържанието на това понятие. Бяха цитирани тук няколко решения. Аз съм имала възможност да взимам и друг път становище по този въпрос, но въпреки начина, по който е организирана прокуратурата за нейната структура не се налага осъществяването на „общ надзор за законност“. Това правомощие на прокуратурата може и по мое виждане следва да бъде развито като възможност за оспорване на административни актове, въпрос който ще засегна малко по-късно.

Всъщност, във връзка с правомощието на главния прокурор за осъществяване на „надзор за законност“, т.е. с отпадането му по мое виждане е необходимо в Конституцията да се установи ясно правило за осъществяване на институционален контрол, включително в определени случаи и за съдебен такъв. Това ще игнорира възможността от широко тълкуване на понятието „надзор за законност“, което по мое виждане през последните години беше по-скоро сведено до общия „надзор за законност“, съществуващ по време на действието на предходната Конституция. Това също е въпрос, който е широко дебатиран в публичното пространство.

По отношение на § 9 споделям предложеното становище на Правната комисия на Пленума, поради което няма да излагам допълнителни съображения. В качеството ми на съдия разглеждащ административни дела през един много дълъг период от време съм имала възможност да се убедя в не просто ползността, а необходимостта от упражняване на правомощия на съответния прокурор, когато се касае за незаконосъобразни административни актове.

Отделно от това споделям виждането, че правомощията на прокуратурата така, както са регламентирани в предложената т. 5 на чл. 127 от Конституцията съдържат неяснота, и в една значителна степен преповтаряне на правомощията на други конституционно или законовоустановени органи. Няма да се спирам повече на този въпрос. Ако има нужда от някакво прецизиране на тези правомощия то може да бъде направено, но в никакъв случай не споделям виждането, че трябва да бъде ограничено по начина, по който това е направено. Тук вече не говорим за правомощия на главния прокурор, а за правомощия на органите на прокуратурата.

По отношение на предложените изменения в § 9 и становището, което се предлага в § 10 и становището, което се предлага от Пленума на Висшия съдебен съвет изразявам несъгласие с основополагащото виждане, че разделянето на Висшия съдебен съвет на два съвета би противоречало, доколкото разбрах на Тълкувателно решение на Конституционния съд, тъй като би нарушило баланса, между властите и би представлявало промяна на формата на държавно управление. Аз считам, че разделянето на Висшия съдебен съвет на два съвета съответства не просто на различните функции, които двете системи от органи на съдебната власт, а именно на съдилищата и на прокуратурите имат по Конституция и по закон, но в пълна мяра ще осигури независимост на органите на съдилищата и в частност на съдиите при осъществяване на тяхното правомощие. Поначало считам, че подходът, който е предложен за разсъждения дали е допустимо и дали е целесъобразно подобно разделяне е неправилен. По мое виждане въпросът следва да бъде поставен така. С какво съществуването на орган като Висшия съдебен съвет в сегашния си вид спомага или допринася за независимостта на съдилищата и на

правораздавателната дейност? Отговорът според мен на този въпрос е еднозначен и той е в смисъл, че няма такава полза. Поради това аз като представител на съдиите и като член на Съдийската колегия застъпвам становището, че Висшия съдебен съвет следва да бъде разделен на два органа така, както се предлага. Тук бяха цитирани части от Решението на Конституционния съд № 3/2003 г. Те действително са извадени от текста на решението. Аз ще си позволя да цитирам диспозитива на Решение № 8/01.09.2005 г. по конституционно дело № 7/2005 г., което освен всичко останало и времево е по ново от цитираното решение от 2003 г. Диспозитивът не е дълъг, затова ще си позволя да го прочета целия. По поставените въпроси на основание чл. 149, ал. 1, т. 1 от Конституцията, Конституционният съд реши: Променя в Конституцията концентрирани в рамките на съдебната власт, във връзка с първите четири питання, ако има нужда ще ги прочета и тях в искането, който са насочени към реструктуриране, оптимизиране от съдържателна гледна точка и прецизиране на отделни функции на нейни органи, поставяне на акценти или уточняване на техни правомощия или наименования, както и взаимодействието им с институции на другите власти не представляват промяна във формата на държавно управление, и могат да бъдат извършени от Народното събрание, ако с тях не се нарушава баланса между властите и се съблюдават основните принципи, върху които е изграден действащия конституционен модел на държавата „правата на личността“, „народния суверенитет“, „политическия плурализъм“, „правовата държава“, „върховенството на правото“, „разделението на властите“ и „независимостта на съдебната власт“.

Считам, че решението по това дело дава отговор на значителна част от въпросите, които ние се опитваме да изясним и да дебатирате, доколкото това решение повтарям е последващо Решение № 3/2003 г. и доколкото то концентрира върху промени в рамките на съдебната власт, считам че би било приложимо в конкретния случай. Отделно от това и което е най-важното всяко изменение на Конституцията би подлежало по-скоро по общо правило подлежи на контрол за конституционностъобразно, съгласно чл. 149, ал. 1 от Конституцията, поради което произнасянето ни по въпроса дали едно или друго предложение на Конституцията би противоречало на самата Конституция, поради това, че определени въпроси могат да бъдат решавани само от Велико народно събрание или обратноот, биха могли да бъдат решени и от обикновено народно събрание е въпрос, по който следва да се произнесе Конституционния съд. Доколкото практиката на Конституционния съд също подлежи на развитие, както виждате и от двете цитирани решения. Освен това съдържанието на предложените промени в Конституцията следва и аз съм сигурна, че това ще бъде направено да бъде изследвано в своята дълбочина, в конкретния обществено политически контекст и с всички други обстоятелства, които са необходими, включително и с препоръките, които България получава специално по този въпрос. Така че Конституционния съд, ако, и когато бъде сезиран, ако разбира се преди това бъдат приети подобни промени в Конституцията ще даде отговор на този въпрос, който ще бъде единствения меродавен отговор в рамките на установената в Конституцията структура и правомощия на държавни органи, включително по въпроса дали това е в правомощията на обикновено народно събрание, а преди

това дали представлява промяна във формата на държавно управление.

Аз няма да се спирам по аргументите, които бяха изложени, затова колко трудно би било осъществяването на правомощията на съответните отделни съвети на съдебния и на Прокурорския съвет по определи въпроси като например въпроса с управлението на недвижимите имоти на съдебната власт. Само факт е, че през по-голямата част от периода през който съществува Висшия съдебен съвет като орган от създаването му с Конституцията от 1991 г. това правомощие е принадлежало на министъра на Правосъдието е показателя в това отношение. Отдело от това стои въпросът, че специално този Висш съдебен съвет не се притеснявам да го кажа, макар да зная, че няма да бъде приятно да се чуе от колегите ми не се справи с изграждането на нови сгради, с ремонта на нови сгради, няколко емблематични примера има в това отношение. Като сграден фонд „Драган Цанков“, сградата на Техническия университет, промяна на предназначението, непрекъснато възлагане на обществени поръчки със съответно увеличаване на стойността и т.н. Това са въпроси, които действително следва да бъдат обсъдени от гледна точка на целесъобразността на предложената промяна, която е изцяло в правомощията на Конституционния законодател, несъмнено на обикновения конституционен законодател имам предвид, че това не е правомощие на Великото народно събрание.

На следващо място аргумента, който беше изложен, затова как нямало да може да се осигури създаването, функционирането и поддържането на информационни системи на органите на съдебната власт, според мен е несъстоятелно, защото няма никакво изискване, нито по законосъобразност и още по-малко

по целесъобразност, прокурорите да участват във взимането на решения за информационните системи, които действат в рамките на съдилищата и обратното. Ще дам един пример този Висш съдебен съвет не се е занимавал през шесте години, които между другото днес се навършват, ако не бъркам. Не се е занимавал с приемане, одобряване, възлагане на одит на информационни системи, които действат в органите на прокуратурата, обратното. Многократно този въпрос е бил разискван, въведени са системи, възлагани са одити, взимани са определени решения за накърняване на принципа, по който действа съответната система, но само в случаите които касаят работата на съдилищата. Системата за централизирано разпределение на делата, за която беше съвсем наскоро приет закон, първо не е още изготвена, така че в рамките на изработването на тази система, което тепърва предстои несъмнено ще могат да бъдат съобразени обстоятелствата, които бяха повдигнати в изложението, за съответствие с вече съществуващите системи, за интегриране в системата и т.н. Ако подобен проблем ние поставим като съществен и решаващ по въпроса, дали Висшия съдебен съвет може да се раздели на два съвета – отделен за съдиите и за прокурорите това би означавало да изключим поначало възможността системите, които действат в органите на съдебна власт, имам предвид информационните системи да не могат образно казано да си говорят със система в която и да е от друга област на държавно управление, което сами разбирате, че и към настоящия момент е разрешено и такива интеграции, съвместимости или ползване на данни от системи е възможно. Повтарям моето виждане е, че приемането, функционирането, поддържането, одитирането на информационните системи специално говяра за съдилищата е един от основните въпроси, по

които се налага разграничение на правомощията на двата съвета. Дори, ако се запази сега съществуващата или подобна структура на Висшия съдебен съвет това правомощие непременно трябва да бъде извадено от правомощията на Пленума на Висшия съдебен съвет. То между другото и към настоящия момент не е предвидено в Конституцията и това не е случайно. Предвидено е в Закона за съдебната власт, така че дори дебатът тук в рамките на измененията в Конституцията е напълно излишен, както казах той в момента не съществува като правомощие на Пленума на Висшия съдебен съвет.

На следващо място аз споделям една част от съображенията, които са предложени по отношение на състава на Прокурорския съвет, така както се предлага, защото считам, че трима души професионална квота в Прокурорския съвет е изключително занижена. Особено, след като се поставя ограничение действащи прокурори, съдии и следователи да бъдат избирани от парламентарната квота. По този въпрос трябва да се проведе наистина дебат, ако се запази тази квота от трима души избирани от Професионалната квота, би следвало да се обсъди и въпросът дали, зная колко еретично това ще прозвучи дали съдии не могат да участват в Прокурорския съвет, така че необходимия професионален капацитет, включително при взимането на решения, касаещи въпроси извън кадровите решения да бъде подсигурен на Прокурорския съвет.

По отношение на избор, понеже не чух в доклада, но мисля, че го има в писмения текст може и да съм пропуснала по отношение на участието на неправителствени организации и гражданския сектор в процедурата на избор на Парламентарната квота считам, че това което е предвидено е твърде недостатъчно, за

да се осигури ефективно участие. И вместо изразяването на становище по вече издигнати кандидатури, според мен е необходимо, не просто разумно, а е необходимо да се предвиди възможност за номинации на такива членове, които на общо основание да бъдат поставени на обсъждане в съответните комисии пред Народното събрание, но неправителствени организации и други органи, това вече е въпрос, който трябва да бъде обсъден, да могат да правят номинации за членове от Парламентарната квота.

На следващо място по отношение на правомощията и на предложените изменения в § 11, касаещи чл. 131, точки 2 и 3 от Конституцията споделям становището, във връзка с дисциплинарната власт на министъра на правосъдието, то е изразено от Комисия „Дисциплинарна дейност“ към Съдийската колегия. Считам, че това правомощие на министъра на Правосъдието трябва да бъде запазено и то да бъде конституционно регламентирано, не само по начина, по който това е направено, т.е. за да може да прави предложения за освобождаване, а да може прави предложения за образуване на дисциплинарно производство. Защото, ако това не се направи ще бъде необходимо широко дебатиране, включително вероятно и съвместно на Конституционния съд, да се разисква по въпроса дали пък може министъра на правосъдието да прави предложения за налагане на друг вид наказание „дисциплинарно наказание“ имам предвид.

По отношение на правомощието на министъра на Правосъдието за управление на имотите вече изразих становище и няма да ги развивам допълнително. Разбира се много съображения допълни могат да бъдат изложени в тази връзка. Споделям предложението на комисията по отношение на § 12, касаещ

правомощие на Инспектората и то само в тази част, която касае, по някакъв начин работата на Висшия съдебен съвет.

Поради това, че споделям една част от предложението за становище, което се прави от Правна комисия до Пленума, моля да бъдат подложени на отделно гласуване параграфите. Ако не приемете това за така целесъобразно, с оглед по-бързото протичане на дейността аз още веднъж ще повторя, в коя част не споделям предложеното становище на Пленума.

Извинявайте, колеги, съвсем накратко. Понеже смятах, че е много ясно, съм пропуснала в бележките си да го включа, но не беше обърнато внимание в доклада, който се представи, макар да го има залегнало в писмения текст, относно предвиждането на втория мандат на председателите на върховните съдилища и на главния прокурор.

Цялата идея да се намали мандатът на така наречените „трима големи“ (аз се бях зарекла да не използвам повече този израз, защото главният прокурор не може и не следва да бъде поставян в една позиция с председателите на върховните съдилища поради естествено различното тяхно положение и правомощия, но така или иначе така бяха наречени) с мотив за намаляване на техния мандат от 7 години, сега съществуващ, не може да се предвижда възможност за продължаване, т.е. за повторно избиране с нов 5-годишен мандат. Простата аритметика показва, че се дава възможност за един 10-годишен мандат, което, между другото, не е само по себе си притеснително, по-скоро не би било, ако не увеличаваше многократно властта както на главния прокурор, така и на всеки от председателите на върховните съдилища по време на първия мандат и възможността той, въпросният ръководител на орган на съдебна власт, един от

тримата, които са на най-висшите позиции, да има влияние върху няколко състава на Висшия съдебен съвет, на практика върху два и половина с този мандат от 10 години. Много може да се говори по тази тема и при възможност ще го направя, но исках да обърна внимание на това обстоятелство.

И наистина в заключение. Ако разделянето на Висшия съдебен съвет не се постигне по начина, по който се предлага, или по подобен със съществено разделяне на правомощията на съдийска колегия или съвети и на прокурорски съвет, и се даде възможност за повторен мандат на ръководителите на прокуратурата и на двете върховни съдилища, всъщност по мое виждане предложената конституционна реформа ще бъде лишена от своето същностно съдържание и би била една мимикрия.

Това, което казвам за разделянето на съвета, в никакъв случай не изключва възможността с отделен конституционен текст да се предвиди възможността двата съвета да взимат решения по определени, но много ограничен кръг въпроси и такива, които действително следват от естеството на самото правомощие - нито обучението е в рамките на това правомощие, нито управлението на имотите, нито управлението и създаването на системите за електронно правосъдие.

Благодаря!

АТАНАС СЛАВОВ: Благодаря Ви, госпожо Дишева! Други мнения, становища, особени мнения? Не виждам.

Да, заповядайте, г-н Петров.

СТЕФАН ПЕТРОВ: Благодаря, господин Министър! Аз нямах намерение да се изказвам, но бях провокиран от изказването на г-жа Дишева и то е във връзка със становището ѝ за недвижимите имоти.

Не е вярно, че от 2015 г. тези недвижими имоти са към Висшия съдебен съвет. Недвижимите имоти бяха към Висшия съдебен съвет от създаването и приемането на Конституцията на Република България през 1991 г. до 2006 г. Тогава по целесъобразност... (Не довършва.) Аз не отричам, че Народното събрание има възможност пак да вземе решение да прехвърли недвижимите имоти на министъра на правосъдието. През 2006 г. тези недвижими имоти бяха прехвърлени на Министерството на правосъдието и точно от 2006 до 2015 г. се разбра, че Министерството на правосъдието не може да управлява недвижимите имоти на съдебната власт. Аз бях член на Висшия съдебен съвет през 2007-2012 г., член на Бюджетната комисия тогава и ние в нарушение на закона вземахме решения, когато имаше да се правят основни ремонти, които Министерството на правосъдието не извършваше, да приемаме, че не са основни ремонти, а са текущи, за да може да поддържаме тези сгради. И правилно през 2015 г. тогавашното ръководство на Министерството на правосъдието взе решение и предложи с изменението на Конституцията тогава отново недвижимите имоти да бъдат прехвърлени на съдебната система.

Госпожо Дишева, по-голямата част от недвижимите имоти на съдебната власт са благодарение на Висшия съдебен съвет до 2006 г. По-голямата част, благодарение на административните ръководители, които бяха от 2001 г. до 2006 г., по тяхно искане, от държавата бяха прехвърлени на Висшия съдебен съвет и на съответните органи.

Така че по този въпрос смятам, че сега предложените тези изменения във връзка с недвижимите имоти ще сгрешат. Да, не е противоконституционно. По целесъобразност могат да се

прехвърлят отново на Министерството на правосъдието, но този филм вече сме го гледали и затова не съм съгласен с това становище.

По останалата част от становището, което изразява Правната комисия, аз го подкрепям и ще гласувам „за“. Благодаря!

АТАНАС СЛАВОВ: Благодаря Ви! Други становища?

Госпожо Дишева.

АТАНАСКА ДИШЕВА: Да, по изказването на г-н Петров. Всъщност г-н Петров е прав. Допуснала съм грешка в изчислението на годините (с няколко години - 2, 3 или 4). Периодът от време, през който недвижимите имоти са били управлявани от Висшия съдебен съвет, като че ли надхвърля периода, през който те са били управлявани от министъра на правосъдието. Самият факт обаче, че неколккратно има прехвърляне на това правомощие между министъра на правосъдието и Висшия съдебен съвет е показателен, и както и аз казах, и колегата сподели, това е решение по целесъобразност. Аз поддържам виждането си, че Висшият съдебен съвет не се справи успешно, ще го нарека най-общо, с това си правомощие. Ще повдигна въпроса за Съдебната палата във Варна, повтарям, сградата на „Драган Цанков“, сградата на административните съдилища, сградата на техникума, която беше предназначена за специализираните съдилища, в продължение на 5 или 6 години ние не сме направили почти нищо. Казвам почти с ясното съзнание, че много неща са движени формално или реално по тези имоти, обаче не е достатъчно ефективно.

И последно, понеже беше казано, че благодарение на Висшия съдебен съвет са получени имотите, в които се упражнява правораздавателна дейност. Ами правораздавателна дейност се осъществяваше в страната и преди 1991 г., и органи на съдебната

власт - съдилища, прокуратури, следствени органи, също заемаха сгради, и в една голяма част от случаите същите тези сгради бяха запазени след 1991 г., и в тях функционират органи на съдебната власт. Така че нито правораздаването в страната е започнало от 1991 г., когато беше създаден Висшият съдебен съвет, нито пък всички сгради след това са възникнали или са получени от Висшия съдебен съвет. Разбира се, въпрос на законодателно решение е как да се предвиди процедурата за прехвърляне на управлението на тези имоти, те могат да бъдат запазени като имоти на съдебната власт и т.н. Това е въпрос на конкретно разрешение и то не може да стои като предварителен аргумент против разделянето на Съвета. Аз обръщам внимание на това обстоятелство, защото то беше изтъкнато като основен аргумент против разделянето на Съвета на два такива.

АТАНАС СЛАВОВ: Благодаря Ви! Други становища? Не виждам.

Позволете ми само преди да подложа на гласуване направените предложения, да споделя, че с председателя на Комисията по конституционни въпроси - г-н Чолаков, разговаряхме. Той и членовете на комисията имат пълно съгласие, че ще дадат достатъчно време за изразяване на институционални становища, за дискусия, ще се търси максимален консенсус, нищо няма да бъде наложено силово. Така че в следващите месеци, ако, разбира се, предложението, което се надявам да получи подкрепа в петък, когато ще е гласуването в пленарна зала, ще има достатъчно време за отразяване на направени предложения и бележки.

Също така с оглед на дебата, който се получи за правомощията на министъра на правосъдието, бих искал да споделя, че становището на Венецианската комисия,

последователно изразявано през годините, министърът на правосъдието да няма участие нито в кариерната, нито в дисциплинарната функция, т.е. въобще да няма такива правомощия, както е предвидено и в сегашния проект за изменение (и досега е имал министърът отделни правомощия), категорично се настоява министърът да не председателства никакъв съвет, нито ако остане Пленумът, дори да не участва активно в работата на два разделени съвета. Така че със сигурност становищата на Венецианската комисия ще бъдат водещите при вземането на решение в Парламента.

Също така искам да Ви уведомя, че в петък и в събота Венецианската комисия ще заседава. На това заседание ще бъде прието становището по отношение на предложението проект и след това, разбира се, ще бъде изпратено до всички институции, за да можете оттук нататък също да се включите в дебата.

Благодаря за проведената дискусия!

Постъпи процедурно предложение от г-жа Дишева за разделно гласуване на различните точки от становището. Аз ще го поставя на гласуване това процедурно предложение, дали ще получи подкрепа.

Първо да уточня - имаме кворум за провеждане на гласуването, имаме 4 колеги, които са в платен годишен отпуск и не участват в заседанието. Така че моля да гласуваме процедурното предложение на г-жа Дишева за разделно гласуване на точките от становището на Висшия съдебен съвет.

Който е „за“, моля да гласува. Мисля, че се приема. Приема се направеното предложение.

„Против“? - 2 гласа „против“. Прието е предложението.

В такъв случай аз ще помоля самото предложение да го имам пред мен.

Подлагам на разделно гласуване следните точки, които са по параграфите на проекта на Закона за изменение и допълнение на Конституцията, становището на Висшия съдебен съвет по § 8 от Конституцията, разделно и вътре, относно ал. 1 на чл. 126, което е предложено изменение с § 8 от Закона за изменение и допълнение на Конституцията.

Който е „за“, моля да гласува предложението на комисията. Има мнозинство, подкрепя се.

Ще подложа на гласуване „против“, ако има. Няма „против“.

Единодушно се подкрепя становището по ал. 1 на чл. 126.

По алинея 2 становището на Комисия по правни въпроси. Който е „за“, моля да гласува. 8 гласа „за“, 11 гласа „за“, извинявам се!

„Против“? 2 гласа „против“.

Приема се становището.

По § 9 от конституционния проект становището на комисията.

Който е „за“, моля да гласува. 14 гласа „за“.

„Против“? Не виждам „против“.

Приема се.

По § 10 становището на комисията.

Който е „за“, моля да гласува. 12 гласа „за“.

Който е „против“, моля да гласува. 2 гласа „против“.

Приема се.

По § 11 становището на комисията относно правомощията на министъра на правосъдието.

Който е „за“ становището на комисията, моля да гласува.
Приема се с 13 гласа „за“.

Който е „против“, моля да гласува. 1 глас „против“.

И по § 12 становището на комисията.

Който е „за“, моля да гласува. Това е относно правомощията на Инспектората към ВСС. Приема се с 14 гласа „за“.

„Против“? „Против“ мисля, че не виждам.

Приема се.

(решението е отразено по-долу в цялост)

АТАНАС СЛАВОВ: Госпожо Дишева.

АТАНАСКА ДИШЕВА: Благодаря! По повод гласуването по § 11 бих искала отново да препратя към изказването си в рамките на днешното заседание, доколкото съм съгласна с една част на предложението на комисията, а с друга не съм - съображение, което изложих, но за да мога да означа вота си, гласувах „против“. Иначе в една част споделям становището на Комисия по правни въпроси, каквото е предложено.

АТАНАС СЛАВОВ: Трябва ли отделно решение за изпращане? Да.

По проекта на решение необходимо ли е да проведем дебат? Мисля, че не.

Моля да гласуваме проекта на решение, представен от Комисия по правни въпроси за изпращане на приетото току-що

становище на Закона за изменение и допълнение на Конституцията на Република България до Комисията по конституционни въпроси в Народното събрание.

Приема се проекта на решение.

(решението е отразено по-долу в цялост)

АТАНАС СЛАВОВ: Госпожо Дишева, заповядайте.

АТАНАСКА ДИШЕВА: Моля да вземем решение, с което да бъде изпратено съответно извлечение, всъщност не извлечение, да извлечение от протокола от днешното заседание съдържащо дебатите, за да има пълнота Комисията по конституционни въпроси със становището на всички членове на Пленума на Висшия съдебен съвет. Ние сме взимали подобни решения и преди това. Давам си сметка, че вероятно в рамките на днешния ден няма да може да бъде изготвен този протокол, но така или иначе процедурата няма да приключи с днешното обсъждане пред комисията.

АТАНАС СЛАВОВ: Заседанието на Комисия по правни въпроси е днес от 15:00 часа и вероятно няма да бъде изготвен протоколът, но подлагам на гласуване предложението на г-жа Дишева да бъде изпратен целия протокол от проведената дискусия в рамките на днешното заседание, за да могат членовете на Комисията по конституционни въпроси да се запознаят с изразените аргументи.

Моля, който подкрепя направеното от г-жа Дишева предложение, да гласува. Да, приема се решението.

„Против“ няма.

(след проведеното гласуване с вдигане на ръка)

1. ОТНОСНО: Закон за изменение и допълнение на Конституцията на Република България

ПЛЕНУМЪТ НА ВИСШИЯ СЪДЕБЕН СЪВЕТ**Р Е Ш И:**

1.1. ПРИЕМА становище по проект на Закона за изменение и допълнение на Конституцията на Република България.

1.2. ИЗПРАЩА становището по т. 1.1 на г-н Радомир Чолаков, председател на Комисията по конституционни въпроси към 49-то Народно събрание.

1.3 ИЗПРАЩА препис от пълния стенографски протокол от заседанието на Пленума на Висшия съдебен съвет на г-н Радомир Чолаков, председател на Комисията по конституционни въпроси към 49-то Народно събрание.

АТАНАС СЛАВОВ: Поради изчерпване на дневния ред, закривам днешното заседание.

Благодаря Ви!

Закриване на заседанието - 10.23. ч.

Стенографи:

Цветанка Делова

Катя Симова

(Изготвен на 04.10.2023 г.)

ПРЕДСЕДАТЕЛСТВАЩ:

доц. д-р АТАНАС СЛАВОВ

Разпечатка от гласуване на решенията по протокола. Гласуването е в съответствие с предложението на вносителя.

Публикуван на 05.10.2023 г.